

Výslechová místnost

Když vešli, vládlo uvnitř šero. Přes celou jednu stěnu se táhla velká okna, která však byla překrytá stovkami uniformních listů s nánosem prachu a kancelářské patiny. Teprve poté, co žaluzie otevřeli, vtrhlo dovnitř dopolední slunce a obnažilo skromné vybavení místnosti.

Muž na invalidním vozíku překonal vyvýšený práh dveří a rozhlédl se. Ovšem nebylo tam příliš co k vidění, jenom nízký stůl, u něj několik stejných židlí a na stropě tři zářivky. Podlahu pokrýval koberec té nejlevnější kvality, na který když upadnete, odřete si dlaně i kolena. Stěna s okny tvořila pruhovaný blok, za nímž prosvítala obloha. Aspoň z vozíku nešlo venku vidět nic dalšího. Muž dokonce ani netušil, na kterou světovou stranu okna míří, na to ho budovou vezli příliš dlouho a mnoha směry. Navíc měl většinu té doby stisknutá víčka. I když oči otevřel, stejně mu všechno splývalo v jednu šedivou a upatlanou masu stěn a oštitkováných dveří. Vlastně ani nevěděl, v jakém jsou právě poschodí. Nepodíval se ve výtahu na panel, nenacházel k tomu důvod. Naprosto ho to nezajímalo.

Na tom, kam ho vezou, totiž nezáleželo. Šlo jen o epilog včerejšího dramatu, možná spíš o drobnou poznámku pod čarou. Udělal, co musel; to už nikdo nezmění. A teď?

Teď už se nezmohl na nic. Byl v cizích rukou, odkázaný na vůli neznámých lidí, kteří ho zajímali i nezajímali současně. Měl k nim zvláštní, obojaký vztah, stejně jako k situaci, ve které se ocitl. Na

jednu stranu sám sebe přesvědčoval, že ho nezajímají věci příští; občas mu ale za víčky problesklo poznání, že jen sám sobě lže. Ve skutečnosti se bál propasti, do které ho ti lidé můžou i s vozíkem strčit. Největší strach měl ovšem z toho, že to udělají dřív, než jim vypoví celý svůj příběh. Samozřejmě věděl, že tím nic nezmění; co se stalo, je nevratné. Ale chtěl, aby ho pochopili. Aby viděli, že ve skutečnosti je jako oni. Obyčejný člověk.

Putovalo jich celé procesí. V čele detektiv, urostlý padesátník v modré kostkované košili, za ním chlap na vozíku tlačенém druhým z policistů, zrzkem v kožené bundě. Úvodní trojice byla následována dalšími dvěma muži a jednou ženou v přísně formálním oblečení. Šest postav svedených dohromady činem, kterým jedna z nich rozpoutala předchozího dne celospolečenské a mediální šílenství. Všechno, co teď řeknou nebo udělají, bude později nesčetněkrát rozpitváno, každý jejich krok či úkon, jakákoli otázka, která padne, a dokonce i taková, která zůstane nevyřčena. Do jednoho s tím byli srozuměni, tak jako tak jim stejně nic jiného nezbyvalo. Pět z nich by neměnilo; dostali možnost být u toho. U nejsledovanějšího případu za poslední roky, možná dokonce v historii. Tomu šestému, muži na vozíku, na tom nezáleželo. Dávno mu nezáleželo na ničem.

Dva policisté, pachatel se svým obhájcem, státní zástupce a soudkyně. Ti všichni se ocitli v místnosti s hrubým kobercem a okny zatemněnými bariérou hliníkových žaluzií. Dorazili ke stolu a muž na vozíku do něj naboural koleno. Deska byla příliš nízko. Oba detektivové se na sebe podívali a zrzek v kožené bundě poté bezradně přešel místnost očima. Načež pustil madla vozíku, odešel na chodbu, aby se za okamžik vrátil se čtyřmi svazky sbírky zákonů. Těmi podložil nohy stolu a nadzvedl ho. Nikdo z ostatních situaci nekomentoval a všichni trpělivě čekali, až policista skončí s úpravami. Teprve poté se usadili na svá místa a z přinesených aktovek začali vyndávat písemnosti, notesy a propisky.